

Bilag 2.Oversættelse.**Tale holdt af udenrigsminister Gustav Rasmussen i De Forenede Nationers 3. plenarforsamling den 24. september 1948.**

I.

En medvirkende årsag til, at verden ikke har kunnet falde i lave efter krigen, er den nød, den varemangel, der har hersket i store dele af Europa og Asien, og som har ramt såvel de besejrede, de tidligere undertrykkere som flere af de lande, der overvandt dem. Derfor hilste vi i Danmark med glæde det initiativ, som De Forenede Staters udenrigsminister, general Marshall, tog i 1947, og som førte frem til tilbudet om en størstilet amerikansk hjælp til Europas genopbygning, forudsat at denne kunne ske gennem indbyrdes samarbejde mellem de europæiske lande. Vi havde håbet, at alle europæiske lande kunne deltage i dette genopbygningsarbejde; men selvom dette håb ikke gik i opfyldelse, ser vi i Danmark med betydelig forventning hen til den kraftige håndsækning, som Marshall-planens virkeliggørelse vil betyde for Europas, ja for verdens genopbygning.

Men dette betyder ikke, at vi vil afvise andre muligheder for et udvidet europæisk samarbejde. Tværtimod er den danske regering rede til, med Europas genopbygning for øje, sammen med andre magter at undersøge muligheden for at tage del i andet økonomisk samarbejde til gavn både for helheden og for de enkelte lande.

Mellem den økonomiske situation efter den første verdenskrig og den efter den anden, er der den forskel, at produktionen efter den sidste krig til trods for de store ødelæggelser er steget væsentlig hurtigere end efter den første.

Forsåvidt angår organiseringen af den internationale handel, er der betydelige lyspunkter. I det forløbne år har der således under De Forenede Nationers ægide fundet forhandlinger sted om handelspolitikken og toldpolitikken, forhandlinger, som kan få stor betydning for udenrigshandelens udvikling, når de første overgangsvanskeligheder er overvundet. Jeg tænker hermed dels på forhandlingerne i Havana, der sluttede med udarbejdelsen af en række handelspolitiske leveregler, som forhåbentlig vil kunne hindre en gentagelse af restriktionspolitikken fra 30'erne, og jeg tænker dernæst på de toldforhandlinger, der har fundet sted i Genève mellem de lande, som har sluttet sig til den almindelige aftale om told- og handelspolitikken, der blev afsluttet for et år siden (G.A.T.T.) General Agreement on Tariffs and Trade).

Bestræbelserne har imidlertid som bekendt ikke alene været rettet mod at skabe gunstigere vilkår for udenrigshandelen på længere sigt. I det forløbne år har en række europæiske lande arbejdet målbevidst på at søge overgangstidens problemer løst ved at koordinere landenes bestræbelser for at bringe deres økonomi på fode, og man kan allerede notere resultater af disse bestræbelser.

I det store og hele er der vist enighed mellem landene om, at man må søge at nå frem til en større samhandel og i forbindelse dermed en bedre arbejdsdeling mellem landene. Spørgsmålet er blot, hvilke midler man skal bringe i anvendelse for at nå målet.

Der er her grund til at pege på to forhold. For det første på det arbejde, der er gjort i det forløbne år for at skabe en større ombyttelighed mellem de europæiske landes valutaer. Hvis denne udvidede ombyttelighed går hånd i hånd med større produktion og en friere handelspolitik, skulle der være udsigt til, at vi virkelig kan nå en større samhandel og en mere effektiv arbejdsdeling.